

THE DHAMMA

“The Dhamma is good in the beginning, good in the middle and good in the end.” (Sutta Pitaka)

“The original Pali term for Buddhism is Dhamma, which literally, means that which upholds or sustains (him who acts in conformity with its principles and thus prevents him from falling into woeful states) ... The Dhamma is that which really is. It is the Doctrine of Reality. It is a means of deliverance from suffering, and deliverance itself. Whether the Buddhas arise or not the Dhamma exists from all eternity. It is a Buddha that realizes this Dhamma, which lies hidden from the ignorant eyes of men, till He, an Enlightened One, comes and compassionately reveals it to the world ... This sublime Dhamma is not something apart from oneself. It is purely dependent upon oneself and is to be realized by oneself.” (Narada, The Buddha and His Teachings)

“Abide with oneself as an island ... with the Dhamma as a refuge.” (Parinibbana Sutta, Sutta Pitaka)

พระธรรม

“ธรรมะดีในเบื้องต้น ดีในกลาง ดีในที่สุด” (สุตตันตปิฎก)

“คำว่า ธรรมะ ในภาษาบาลีเดิม หมายถึง สิ่งที่ดีงามหรือยึดเหนี่ยว (ผู้ปฏิบัติตามหลักการของมัน และป้องกันไม่ให้ตกอยู่ในสภาวะอันเลวร้าย) ... ธรรมะ คือ สิ่งที่มีอยู่จริง เป็นหลักธรรมแห่งความจริง เป็นหนทางพ้นทุกข์ และเป็นการพ้นทุกข์เอง ไม่ว่าพุทธเจ้าจะปรากฏหรือไม่ ธรรมะก็ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ เป็นพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ธรรมะนี้ ซึ่งซ่อนเร้นจากสายตาอันไม่รู้แจ้งของมนุษย์ จนกว่าพระองค์ ผู้ตรัสรู้ จะมาเผยให้โลกเห็นด้วยเมตตา ... ธรรมะอันสูงส่งนี้ มิใช่สิ่งแยกต่างหากจากตนเอง แต่เป็นสิ่งที่พึ่งตนเอง และต้องรู้แจ้งด้วยตนเอง” (นารดา, พระพุทธเจ้าและคำสอนของพระองค์)

“จงอยู่เพียงลำพัง ด้วยตนเองเป็นเกาะ ด้วยธรรมะเป็นที่พึ่ง” (ปรินิพพานสูตร, สุตตันตปิฎก)